

הגורנה בשעות הקרירות וחוזרים להמשך העבודה בניכוש העשבים והשקיית הבצל.

בלילות, היה עיקר השמירה בצד השטח הגובל בואדי משם היו השכנים באים כמעט לילה לילה לנסות מזלם בסחיבת בצל.

לילה אחד שמרתי אני ויהודה ישן בסוכה. התעטפתי בעבאיה השחורה והסתובבתי הלוך וחזור עד שעייפתי וישבתי לנוח במרחק צעדים ספורים מהואדי ו... אוי לאותה בושא — נרדמתי. יהודה התעורר שרק אלי וכשלא עניתי — יצא לחפשני. העיר אותי והעיר לי: פה אסור לישון. אם רצית לישון היה עליך לבוא אל הסוכה.

ועוד ליל שמירה אחד זכור לי. פועל שכיר מילא את מקומו של יהודה שהיה חולה ונשאר בבית. ערב אחד עלה הפועל למושבה ואני נשארתי לבדי בשטח הבצל. בשעות הערב המאוחרות, נשמעו יריות מחלקת הבצל של הקבוצה המרוחקת מחלקתנו. ידעתי שהבריו גנבים וכעת הם ינסו מזלם אצלנו. כך הם נהגו בדרך כלל. לי לא היה במה להבריחם אבל גם להפקיר את הרכוש ולעלות אל סוכת הבחורים, לא "התחשק" לי. כאן באה לעזרתי העבאיה השחורה והגדולה; התעטפתי בה מעל לראשי למען לא ידעו מי הוא המהלך בה, וצעדתי הלוך וחזור לאורך הוואדי כדי למנוע מהגנבים נסיון לחדור לשטח. לא חשתי עייפות ולא נעצמו העיניים, הייתי ערה וחושי דרוכים, עד צאת הירח בשעה 2 אחר חצות. ואז הופיע הפועל והמשיך בשמירה עד הבוקר. רשמתי לזכותי הרפתקה נוספת.

ואולם, כעבור ימים אחדים משנודע הדבר לשומרי הדשדות — "כבדני" אחד מהם בנאיפה הגונה בזו הלשון: "אני הייתי קושר אותך ומרביץ לך כהוגן אם אינך מבינה בעצמך